

δρέπει πλέον ἄνθη· ἀτενίζει αὐτὰ ἀμερίμνως διαβχίνουσα, πλὴν περιπαθῶς τρόπον τινὰ ἀτενίζει τὴν θάλασσαν οἰονεὶ ποθοῦσα νὰ ριφθῆ εἰς αὐτήν. Φεῦ! τὴν εὐδαιμονίαν τῆς τολαίνης κόρης οὐδὺλως ἐξησφάλισε τὸ ἐγγλημα τῆς μητρὸς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁζὺς καγχασιμὸς ἀνέκοψε τοὺς ζοφεροὺς τῆς γραίας λογισμοὺς, ἦτις, στραφείσα, παρετήρησε τὴν θυγατέρα αὐτῆς καθημένην ἐπὶ τῆς γλοερᾶς ἄκρας καὶ ἠδονικῶς παρατηροῦσαν μεγάλην μάχαιραν, ἣν ἐκράτει καὶ ἦτις προφανῶς, ἦν τὸ μόνον αἷτιον τῆς ἄφρονος αὐτῆς φαιδρότητος. Ἄφ' ἧς ἐποχῆς παρεφρόνησε δὲν ἔπαυε ζητοῦσα παρὰ πάντων μάχαιραν, δι' ἧς, ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτῆς, ἐμελέτα ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ μήτηρ ἔντρομος σπεύδει πρὸς τὴν νεάνιδά κρῆζουσα:

— Πρὸς Θεοῦ, κόρη μου! δός μοι αὐτὸ ὕπερ κρατεῖς εἰς τὴν χεῖρα!

Ἄλλ' ἡ παρὰφρων ἀπαντᾷ μειδιῶσα ἀταρχῶς:

— Κόρη μου! τίς εἶπε: κόρη μου; τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη; ἰδέ, ἰδέ, πόσον ὠραία στίλβει ἡ μάχαιρά μου ὑπὸ τὸν ἥλιον· πόσον καλῶς ἡ αἰχμὴ της θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στῆθος μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα προσπαθεῖ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς. Εἰς δὲ τὸ ἀπεινωσμένον τῆς μητρὸς κίνημα ὅπως τὴν ἀναρπάσῃ ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἡ κόρη παροργίζεται, τὸ ὄμμα της ἀστράπτει αἰφνιδίως, καὶ φοβερὰ ἐν τῇ ἀπονενοημένῃ ὀργῇ της, ταχεῖα ὡς ἡ τὰ οὐράνια νέφη σχίζουσα ἀστραπή, ἐμπήγνυσι τὸ φονικὸν ὄργανον ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνης, παρ' ἧς ἔλαθε τὴν ζωήν! Ἡ ἀρά τοῦ φαντάσματος ἐξέπληρώθη.

Ὅτε δὲ ἡ ἠριγένεια ἐπεχρῶσσε διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς λαμπηδόνων τὸ ἀργυροῦν τῆς θαλάσσης κάτοπτρον καὶ ἐρράντισε δρᾶκα σπινθηριζόντων μαργαριτῶν ἐπὶ τῶν εὐθαλῶν τῆς παραλίας μύρτων, μελάγχολος ἀηδῶν, ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς παρὰ τὸν λευκὸν οἰκίσκον δρυὸς ἐστεγασμένη, ἐτόνιζε παθητικὸν ἐλεγεῖον διὰ τὴν περικαλλῆ τῆς παρχλου ἐκείνης Ναϊάδα, ἧς τὸ πτώμα ὡς ἀγκάλη μητρὸς τὸ αἰετρουν κύμα ἦδη περιέπτυσσεν. Ἡ παρὰφρων μητροκτόνος, φέρουσα ἔτι τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, εἶχε ριφθῆ ἀσυναίσθητως εἰς τὰ πρὸ τῶν ποδῶν της παρλάζοντα κύματα.

ΣΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΕΥΙΑΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Συνεδρία τῆς 2 νοεμβρίου.

Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐπὶ τῷ θέρει διακοπεισῶν ἐβδομαδιαίων τακτικῶν συνεδριῶν τοῦ Συλλόγου, προεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Ἀναστασίου Χρηστίδου, ἱατροῦ.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν περιλήψεως τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τινὰς παρατηρήσεις ἐπ' αὐτῆς, ὁ κ. πρόεδρος ὑποβάλλει πρῖτασιν τοῦ προεδρείου ὅπως στηθῆ ἡ προτομή τοῦ ἀειδήμου ἱδρυτοῦ καὶ προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἡρακλέους Βασιλάδου τιμῆς ἔνεκεν, ἀν' ὧν ὁστος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως ἐμόχθησεν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναγραφῆ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ στήλῃ τῶν μεγάλων δωρητῶν, δωρησαμένου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ καὶ ἰδιαίτερον ἀγῶνα καταστήσαντος.

Ἐν τέλει ὁ κ. Μανουὴλ Ι. Γεδεῶν ἀνακοινοῦται «Ἀνέκδοτον ὑπόμνημα περὶ Θεοδώρου τοῦ ἀρχαιότερου κτίτορος τῆς μονῆς τῆς Χώρας». Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εὑρεθαι ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ἐν ᾧ φέρεται ἡ βιογραφία Θεοδώρου κτίτορος τῆς Μονῆς τῆς Χώρας.

Ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου Θεοδώρου λέγει ὅτι καὶ ἄλλοι ἐπιχειροῦσαντες τὴν συγγραφὴν τῆς βιογραφίας ἔλιπον ἡμιτελεῖς τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὸν ὁ ὁσιος Θεόδωρος ἦν 53 ἐτῶν ὅτε ἤρξατο τῆς οἰκοδομῆς, τότε δὲ περίπου ἀφίκετο ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως ὁ ὁσιος Σάββας (530), συνεπῶς ὁ κτίτωρ τῆς Χώρας ἐγεννήθη περὶ τὰ 477, καὶ ἦν θεοῖς τῆς αυτοκρατείας Θεοδώρας. Ὁ τόπος, ὅπου νῦν ἡ Μονὴ ἐκαλεῖτο τὰ Χαριτίου, εἶς οὗ καὶ ἡ πύλη τοῦ τεύχους (Ἐδρινέκαπι) πύλη Χαριτίου, εἶχε δὲ μικρὸν ναῖσκον μετὰ κελλίου. Ὁ Θεόδωρος ἤγειρε τὴν Μονὴν ἔχων ὑπ' αὐτὸν 12 μοναχοὺς, κρημισθεῖσαν δὲ κατὰ τὸν σεισμὸν τοῦ 557 ἤγειρε πάλιν περικαλλῆ, δαπάναις τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ, μετὰ ναῶν τοῦ ἁγίου Ἀνθίμου καὶ τῶν 40 Μαρτύρων, ὡς καὶ Ξενῶνα πρὸς περιθαλψίν τῶν τὰς ὄψεις πεπηρωμένων. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 568, ἡγούμενος διατελέσας ἐπὶ 38 ἔτη, καὶ καταλιπὼν διάδοχον τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Θεόπλαστον. Περιέρχον ὅτι ἡ βιογραφία αὕτη λέγει ὅτι τῆς κωδικοποιήσεως τῶν νόμων καθιέρξατο αὐτὸς ὁ Ἰουστίνος συμβασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν νόμων ὠνομάσθη «Νέα Κέλευσις τῶν βασιλευσάντων».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ.

Συνεδρία τῆς 1 νοεμβρίου.

Ἡ γενικὴ συνεδρία τῆς κυριακῆς, 1 νοεμβρίου, ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, προέδρου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ' ἣν ἀναγινώσκονται τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν τῆς 20 Σεπτεμβρίου καὶ 25 Ὀκτωβρίου. Τῇ 2 μ. μ. ὡρα, ἀρχαίται ἡ συνεδρία τῶν τμημάτων, ἀρχαιολογικοῦ καὶ ἱστορικοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Dr Mordmann, προέδρου τῆς Ἐταιρείας, καὶ λήγει αὕτη τῇ 4, παρόντος ἀκροατηρίου πολλοῦ, ἐν ᾧ καὶ οἱ σεβ. μητροπολίται πρώην Βόσνης, Ἀγγιάλου, Ἐρσεκίου καὶ Στρωμνίτζης, καὶ δύο τῶν διερμηνέων τῆς Σερβικῆς πρεσβείας. Ὁ κ. Ἐλ. Ταπεινὸς ἀναγιώσκει «Περὶ τοῦ Βοσταντζίκ, ἐφ' ᾧ ὁ πρόεδρος εὐχαρστεῖ τῷ ἀναγνόντι καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως συντόμως μελετηθῶσι τὰ βιβλινὰ προάστεια τῆς Κων)πόλεως. Ὁ κ. Μ. Ι. Γεδεῶν ὑποβάλλει ἀκολούθως «Σύμβασιν διομο-λογηθεῖσαν μεταξὺ τοῦ Μιλόσχη Ὀβρένοβιτς καὶ τοῦ Πατριαρ-

χείου Κων)πόλεως περὶ τῆς σεβρικῆς Ἐκκλησίας», περιέ-
 γουσαν διαφοράς τινὰς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἂν καὶ
 τὸ παρὰ Μ. Γ. Γεδεών εἴνε αὐθεντικὸν καὶ τοῦτο, καθὼς
 καὶ τὴν αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Μιλόσχη πρὸς τὸν πα-
 τριάρχην Γρηγόριον Σ'. Μετὰ ταῦτα δ' κ. Α. Γ. Μοστράτος
 δίδωσι συνοπτικὴν περίληψιν ἐξ ἧ ἑπτὰ βιβλίων, γερ-
 μανιστὶ γεγραμμένων καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν βυζαντινὴν
 ἱστορίαν, ἐκδοθέντων δὲ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη. Τέλος
 δ' κ. Β. Α. Μυστακίδης ὑποβάλλει μικρὸν ὑπόμνημα
 «Περὶ τῆς πνευματικῆς ἐν Καισαρείᾳ καταστάσεως ἐν ἀρ-
 χαῖς τοῦ ἸΘ' αἰῶνος» καὶ κοινοποιεῖ διπλωμά τι τῆς ἐν τῇ
 πόλει ταύτῃ σχολῆς, περιέργου τύπου. Ζητεῖ δὲ τὴν ἄδειαν
 νὰ δημοσιεύσῃ τοῦτο διὰ τοῦ «Νεολόγου» καὶ ἡ ἄδεια χορη-
 γεῖται. Σπουδαιότατη κατὰ τὰς συνεδρίας ταύτας συζήτησις
 ἦν: ἂν τὰ σήμερον ἐν Κων)πόλει παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις ἀ-
 γιᾶσματα δύνανται νὰ χειραγωγήσωσιν ἡμᾶς πρὸς ἀνεύρεσιν
 βυζαντινῶν ναῶν. Ὑπεβλήθησαν ἐγγράφως γνώμαι τῶν κκ.
 Ἰλ. Ἀλεξανδρίδου καὶ Γ. Μηλιοπούλου, προφορικῶς τῶν
 κκ. Mordtmann, Ταπεινοῦ, Βεγλερῆ καὶ Γεδεών. Ἡ συ-
 ζήτησις ἐξακολουθήσει ἐν ἑτέρᾳ συνεδρίᾳ ἐπὶ τῇ βῆματι ἐγγρά-
 φων γνώμων, ὧν περίληψιν ἐγκαιρῶς θέλομεν χορηγήσει.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ. — Θίασμα Παρισίων. — Θίασμα Βρυξελλῶν. —
 Χρονικά.

Ἐξακολουθοῦμεν τὸν περὶ Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ
 λόγον. Εἶπομεν ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει
 ὅτι ἡ διάσκησις τραγωδίας εἰς οὐδεμίαν ἐφοίτησε σχο-
 λὴν καὶ ὅτι ἦν αὐτοδίδακτος. Τοιαῦτα λοιπὸν
 οὕσα ἐμορφώθη διὰ τῆς ἀναγνώσεως, διὰ τῆς μελέ-
 τῆς καὶ μετριοφρονῶς τὸν νοῦν προσέχουσα εἰς τὰς
 γνώμας τῶν ἐπαίδωντων. Ὁ ἐκδότης τῶν ἐπιστολῶν
 αὐτῆς κ. Monval, οὗ ἐμνήσθημεν ἥδη, τὸ ἐξῆς ἀνα-
 γράφει διδακτικώτατον ἀνέκδοτον περὶ αὐτῆς.

Ἐνῶ ὅλη ἡ πλατεῖα τοῦ θεάτρου μανιωδῶς ἐκρό-
 τει τὰς χεῖρας ἐραστῆς τις τῆς σκηνῆς, μεμονωμέ-
 νος ἐν τινι γωνίᾳ θεωροῦσι, ἤρκειτο ἀπὸ καιροῦ εἰς
 καιρὸν νὰ λέγῃ σιγηλῶς: «Καλὸν τοῦτο! (Bon cela)»,
 τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ χρόνου ἐτήρει σιγὴν. Ἡ Ἀδριανὴ
 ἀντελήθησε τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης. Ὁ ἐραστὴς δὲ
 τοῦ θεάτρου ἦν τῶν ἐπισήμων, ἦν ὁ Dumarsais, δια-
 σσημότατος τότε, ὃν ὠνόμαζεν Φιλόσοφον. Ἡ Ἀδρια-
 νὴ παρεκάλεσεν αὐτὸν εἰς δεῖπνον καὶ κατὰ τὰ ἐπι-
 δόρπια ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις. Οὗτος δὲ
 εἶπεν:

«Ἐχει καλῶς, δεσποινίς, μάθετε, λοιπὸν, ἀφ' οὗ
 διατάσσετε τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποκρίτρια, κα-
 τ' ἡμῖν γνώμην, ἀπέδειξε μεζιόνας ἀρετᾶς τῶν ὑμετέ-
 ρων, ἵνα δὲ ὑπερβῆτε πάσας τὰς προγενεστέρων ἡμῶν,
 λείπεται ὑμῖν νὰ δώτε τὴν ἀπαιτουμένην βαρύ-
 τητα εἰς τὰς λέξεις, ἀναλόγως τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκ-
 φραζομένων ἐννοιῶν καὶ ὡς προσήκει πρὸ παντὸς τῶ
 ὑμετέρῳ στόματι».

Ἄνευ δὲ τινος δυσσεβείας ἀποδεξαμένη τὰς πα-

ρατηρήσεις τοῦ σοφοῦ ἢ ἐπίσημος ὑποκρίτρια ἀνε-
 φώνησεν:

«Ἄ! κύριε, μεγίστην θὰ ὄφειλον ὑμῖν χάριν
 εἰν συγκαταβαίνειτε νὰ με καταστήσετε ἱκανὴν νὰ
 διορθώσω τὴν ἑλλειψίν μου ταύτην. Τίς δ' ὑμῶν
 κρείττων ὅπως μοὶ παράσχη τὴν μεγάλην ταύτην
 ὑπηρεσίαν;»

Ἡ Ἀδριανὴ, λοιπὸν, ἐφήμευεν ὅπερ ὁ Σαίξπηρο
 διὰ τοῦ Ἀμλέτου συμβουλεύει τοῖς ὑποκριταῖς διὰ τῶν-
 δε: «ἂν μεθ' ὑπερβολῆς ἢ ἐλλειψῶς παραστήσῃς ταῦ-
 τα, θὰ προκαλέσῃς μὲν τὸν γέλωτα τῶν
 ἀμαθῶν, θὰ δυσσεβεστῆσῃς ὅμως τοὺς
 εἰδύμονας: ἡ δὲ κρίσις ἐνὸς τοιοῦτου
 πρέπει νὰ ἔχη διὰ σὲ πλειότερον κῦρος
 ἢ ὁλόκληρον θέατρον κοινῶν θεατῶν.

Ὡ! εἶδον ὑποκρίτας παριστάνοντας, καὶ ἐκθύ-
 μως μάλιστ' ὑπ' ἄλλων ἐπαινουμένους
 οἵτινες, θεε, συγχώρησόν μοι! οὔτε προφορᾶν, οὔτε
 βᾶδισμα χριστιανῶν, οὔτε εἰδωλολατρῶν, οὔδὲ ἀν-
 θρώπων εἶχον, καὶ οἵτινες μετὰ τόσον κόμπου ἐδά-
 ριζον καὶ ὠροῦντο, ὥστε ἐνόμισα ὅτι βαναυσουργός
 τις τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς φύσεως ἀποπειραθεὶς νὰ
 κατασκευάσῃ ἀνθρώπους, κατεσκεύασεν αὐτοὺς ἀτε-
 λῶς, τόσον ἀσχερῶς ἐμμοῦντο τὴν ἀνθρωπότητα».

Ἡ Ἀδριανὴ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὰς γνώμας τῶν ἐ-
 παίδωντων καὶ κατώρθωσεν οὐδεμίαν τῶν κακιῶν, ἐξ ὧν
 ἀναγράφονται ἐν τῷ κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ.
 Δαμιράλη χωρίῳ τούτῳ τοῦ Ἀμλέτου, νὰ ἔχη. Αὕτη
 πᾶσαν τὴν μέχρις αὐτῆς κρατοῦσαν ὑπερβολὴν ἀπε-
 τέλατο, διαπρόξασα ἀληθῆ ἐπανάστασιν ἐν τῷ Γαλ-
 λικῷ θεάτρῳ. Ἡ ἐπανάστασις δ' αὕτη κυρίως ἐστίν,
 ὅτι ἡ Λεκουβρέρ ὠμίλει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ὠμίλου

πάντες οἱ ἄνθρωποι, ὠμίλει τὴν τραγωδίαν
 κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δουμά, οὐδαμῶς ἀπήγγελλεν
 αὐτὴν κατὰ τὴν τότε κρατοῦσαν συνήθειαν, κατὰ
 δὲ τὴν φράσιν τοῦ Janin, ἐποιήσατο λόγον ἀπλοῦν ὡς
 τὸ Καλὴν ἡμέραν (Bonjour). Μὴ ἀφισταμένη δὲ τοῦ
 φησικοῦ (naturel), ἀπέφευγε τὴν ἀπλὴν ἀπομίμησιν
 τῆς φύσεως (nature). «Ἐγένετο, ὡς λέγει ὁ Sarcsey,

φυσικὴ χωρὶς νὰ ἦ, ὡς λέγομεν σήμερον, φῦσις
 (nature)». Ἄλλος δὲ νεώτερος κριτικὸς λέγει: M^{lle}
 Adrienne Lecouvreur προσεπάθει νὰ ἦ φυσικὴ χωρὶς
 νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀπλοῦν (simple = κατὰ τὴν σημερινὴν
 κριτικὴν γλῶσσαν nature). Αὕτη ἀπέφευγε μὲν τὴν
 ἐμφανσιν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπελείπετο τοῦ ἠρωϊκοῦ με-
 γαλείου. Ἦν ἀφελής, εἰν θέλητε, διότι ἡ φύσις ἔχει

τὴν ἀφελῆ, ὅπερ πλησιάζει τὴν ἀπλότητα, ἀλλ'
 οὐχ ὡς ὁ Baron. Κατὰ βάθος ἡ ὑπόκρισις αὐτῆς ἦν
 φυσικὴ: ἀπερρίπτεν αὕτη πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ θεω-
 ρηθῆ ὡς ὑπερβαδία, ἐκζεσητημένον, ἐπιτετηδευμένον,
 ἀλλὰ καὶ οὐδαμῶς ἀπέκρουε στολισμούς τινὰς, δυνα-
 μένους νὰ καταστήσωσι τὴν ὑπόκρισιν λαμπροτέραν,
 μεγαλοπρεπεστέραν. Συνελόντι εἰπεῖν, παραβάλλω

τὴν φιλοκαλίαν τῆς ἀπαγγελίας πρὸς τὸν καλλωπισμὸν
 τῶν κυριῶν, διότι ὡς αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποπί-
 πτωσιν οὔτε εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῶν μὲν, καθ' ἣν
 καλύπτουσι τὸ πρόσωπον διὰ μίγματος πλαστῶν
 χρωμάτων, οὔτε εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν δέ, αἵτινες
 περιφρονοῦσι πᾶν ξένον τῇ φύσει, ἀλλὰ νὰ μὴ ὦνται
 ἐκείνας, αἵτινες ἀναδεικνύουσι μετὰ σωφροσύνης τὴν
 φυσικὴν αὐτῶν ὠραιότητα, οὕτω καὶ ἡ ἀπαγγελία